

Sygn. akt VIII Ka 345/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Aneta Chardziejko

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2013 r. sprawy A. K. obwinionej o czyn z art. 107 k.w. na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 12 lutego 2013 r. (sygn. akt XIII W 2880/12):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40-zł. (czterdziestu złotych) tytułem opłaty za II instancję i obciąża ją zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50-zł. (pięćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

A. K.została obwiniona o to, że w okresie od dnia 7 maja 2012r. do dnia 25 maja 2012r. w (...), w celu dokuczenia D. M.wykonywała „głuche” połączenia telefoniczne z numeru (...)na numer (...)o różnych porach dnia, tj. o czyn z art. 107 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 12 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt XIII W 2880/12 obwinioną A. K. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 107 k.w. wymierzył jej karę 400 (czterystu) złotych grzywny;

Zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty i kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Powyższy wyrok na podstawie art. 103§1, 2 i 4 k.p.w. zaskarżyła w całości obwiniona i na podstawie art. 109§2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi powyższemu zarzuciła obrazę przepisów postępowania tj. art. 82§1 i 2 pkt 1 k.p.w. w zw. z art. 413§1 pkt 4 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc powyższy zarzut na zasadzie art. 109 k.p.w. w zw. z art. 427§1 k.p.k. oraz art. 437§1 i 2 k.p.k., mając także na uwadze treść art. 455 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanego jej wykroczenia.

Nadto w przypadku nie podzielenia przez Sąd Odwoławczy powyższego zarzutu sformułowała zarzut alternatywny.

Na podstawie art. 109§2 k.p.w. w zw. z art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. wyrokowi powyższemu zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 107 k.w. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść oraz obrazę art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w..

Podnosząc powyższy zarzut na zasadzie art. 109§2 k.p.w. w zw. z art. 427§1 k.p.k. oraz art. 437§1 i 2 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej wykroczenia, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji, tj. Sądowi Rejonowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom apelującej, Sąd Okręgowy nie stwierdził uchybień, które rodziłyby wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku. Postępowanie rozpoznawcze w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd meriti poddał logicznej analizie zgromadzone w sprawie dowody. Wnioski ocenne Sądu pierwszej instancji nie wykraczają poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Jako takie nie wzbudziły wątpliwości Sądu Okręgowego.

Zasadnicze zarzuty apelacyjne są wynikiem odmiennej oceny dowodów (ograniczają się do przedstawienia okoliczności czynu z punktu widzenia apelującej) i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. m.in. wyrok z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., Nr 9, poz. 84) możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd wadliwej oceny dowodów. Zwłaszcza wówczas, gdy – jak w przedmiotowej sprawie –:

- po pierwsze, Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, wskazując przy tym fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;
- po drugie, po drugie, sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy.

Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku odniósł się do większości zagadnień podnoszonych w apelacji. Wskazał przy tym fakty, które uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Okoliczności te zwalniają Sąd Okręgowy od odnoszenia się w szerszym zakresie do zarzutów apelacyjnych, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem poglądów przedstawionych przez Sąd I instancji (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2003 r., sygn. akt III KK 108/02, Lex nr 81194).

W tym miejscu wskazać jedynie należy, że Sąd I instancji wskazał w sposób logiczny powody, dla których nie dał wiary wyjaśnieniom A. K. . Wykazał przy tym, że przedstawiona przez nią wersja wydarzeń, która miała uzasadniać okoliczności, w jakich powzięła wiedzę o istnieniu numeru (...) jest niewiarygodna, a tłumaczenia dotyczące dostrzeżonego przez nią związku między właścicielką w/w numeru a SMS-ami wykluczają zgromadzone w sprawie dowody.

Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, działaniom obwinionej przyświecał wyraźny motyw (podejrzała pokrzywdzoną o romans ze swoim mężem).

Bezzasadne są zarzuty kwestionujące przyjętą przez Sąd I instancji kwalifikację prawną czynu. Intensywność wykonanych przez obwinioną w okresie od 7 do 25 maja 2012 r. telefonów, sposób „komunikowania się” z „odbiorcą” (tzw. „głuche telefony”) oraz ignorowanie „połączeń zwrotnych” dowodzą, że zachowaniem swoim złośliwie niepokoiła pokrzywdzoną, w celu dokuczenia jej. Tym samym zrealizowała znamiona czynu z art. 107 k.w.

Dodać przy tym należy, że do znamion w/w czynu nie należy niepokojenie pokrzywdzonego wyłącznie „w porze nocnej”.

W świetle powyższych dowodów Sąd I instancji słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom A. K., traktując je w kategoriach przyjętej przez obwinioną linii obrony.

Końcowo wskazać należy, że cechy oczywistej bezzasadności wykazuje zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 5§2 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.). O naruszeniu tej regulacji można mówić jedynie wówczas, gdy sąd (a nie strona), mimo powziętych w sprawie wątpliwości co do stanu faktycznego, przyjmuje wersję wydarzeń niekorzystną dla oskarżonego

(vide m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., V KK 61/12, LEX nr 1228657). Analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie daje żadnych podstaw do twierdzenia, że takie wątpliwości powziął.

Reasumując, ustalenia faktyczne Sądu I instancji z całą pewnością nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, zważywszy, że orzeczonej wobec obwinionej kary nie sposób uznać za niewspółmierną, a zwłaszcza w stopniu rażącym (vide art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.), należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków (Dz. U. Nr 118 , poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. w zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).